

give, der blot en eneste Gang maatte fremstaa en Begavelse herhjemme, der fødtes rig. Der er i Længden noget ynkværdigt ved det Armodsstempel, der vansirer selv de bedste. — Og saa var han jo ikke engang køn. Nanny udbasunerede ham forleden som en komplet Byron.“

„Naa, køn . . . men han ser ganske godt ud.“

„Med de Glojne! Jeg fandt ham nu ligefrem hæsleg,“ sagde Datteren og lukkede med et Smæld en Bog, hun havde staaet og bladet i. „Han virkede ubehagelig paa mig som en glasøjet Hest. Og saa saae han saa brutal ud,“ tilføjede hun lidt efter med et Udtryk, som gik der hende i det samme et mørkt Minde gennem Sjælen.

„Jeg tror, han har irriteret dig, Jakobe.“

„Det har han ogsaa. Jeg veed ikke, hvorfra Nutidens Herrer har faaet den slagteragtige Maade at betragte Kvinder paa. Det er, som om de med Blikket vejer, hvor mange Pund Kød vi har paa Kroppen.“

„Ja, han var lidt udannet, det saae jeg nok. Men man maa holde den Slags unge Mennesker saadan noget tilgode,“ sagde Fru Salomon sagtnodig.

„Ja, det siger du jo. Men jeg forstaar virkelig ikke, hvorfor vi skal blive ved at belemres med alle Ivans mislykkede Genier. Vi veed jo dog, hvad der kommer ud af det — selv i bedste Tilfælde. Nu ser du selv Fritjof Jensen. Han har dog vist ikke mødt andet end Venlighed her i Huset — jeg veed da, at Far nogle Gange har hjulpet ham ud af Pengeforlegenheder. Og nu skraaler ogsaa han op om „Jøderne“ i Aviserne.“

„Nu ja, min Pige, lad os nu ikke igen komme ind paa — —.“

„Jeg synes, jeg lugter Kristenblod!“ lød det i det samme henne fra en halvaaben Dør, hvor Onkelens skrækindjagende Ansigt viste sig i Klemmen.

„Er det dig!“ sagde Fru Salomon. „Kom kun ind. Vi er alene nu . . . jeg syntes, jeg hørte Børnene.“

„Her er Yngelen!“ sagde han.

Og ind stormede i deres Overtøj en Skare af sortøjede Børn i Alder fra tolv til fire Aar . . . ikke mindre end fem i Antal og